

Ζῶ ἐκεῖ κάτω. . . . Εἰς τὴν γῆν ὅπου τὸ πᾶν ὑπνώττει·
 Τὸ φῶς μὲ φέρει ἔκπληξιν καὶ θέλω σκότη, σκότη.
 Θέλω τὰς κυπαρίσσους μου καὶ τὸ μικρόν μου κτήμα,
 Τοῦ ἀδελφοῦ μου τὸ λευκὸν κ' ἠγαπημένον μνήμα.
 Διότι ἂν ἀπέθανε δι' ἄλλους, ζῆ ἀκόμα,
 Ζῆ δι' ἐμέ· δὲν γίνεται τόση ἀγάπη χῶμα. . . .
 "ὦ, ἔτι περισσότερον ἐκεῖνος ζῆ ἐντός μου.
 Δὲν ἀποθνήσκει ὅσον ζῶ ἐγὼ ὁ ἀδελφός μου.
 'Ημεῖς οἱ δύο πάντοτε εἴμεθα εἰς συγχρόνως
 Πρέπει νὰ πέσωμεν· ὁ εἰς δὲν ἀποθνήσκει μόνος.
 Ζῆ ἀφοῦ ζῶ· κ' ὑπὸ τὴν γῆν πρὸς χάριν μου ἀντέχει·
 "Ἄν τὴν ζωὴν του ἔχασε, τὴν ἐδικὴν μου ἔχει,
 Καὶ βλέπει μὲ τὸ δάκρυ μου, λαλεῖ μὲ τὴν φωνήν μου,
 Σκέπτεται ὅταν σκέπτομαι καὶ ζῆ μὲ τὴν ψυχὴν μου.
 "Ὅλα περοῦν ὁ βάρβαρος ὀπότεν φεύγη χρόνος·
 Μεγάλα φῆμαι καὶ λαοὶ καὶ θρόνοι· τὸ πᾶν θνήσκει,
 'Ἄλλ' ὄχι καὶ ὁ ἀδελφός· αὐτὸς δὲν θνήσκει μόνος·
 Εἰς ἐπιζήσαντ' ἀδελφὸν ζωὴν ἐπανευρίσκει !

B

'Ἀλλά. . . . συγγνώμη· ἀφθιτος ὀδύνη δὲν ἐνδίδει·
 Δὲν σβίνουν τὰ πυρὰ αὐτῆς ποτέ τὰφλογοβόλα·
 Δι' ἄλλον ἤλθα καὶ θρηγῶ τὸν ἀδελφόν μου ἡδῆ·
 'Ἡ πλάσις ἢ ἀπέραντος, τὰ πάντα, ὅλοι, ὅλα,
 'Εκεῖνος εἶναι δι' ἐμέ· ὁ ἀδελφός μου μόνον·
 Κ' αἰσθάνομαι παράδοξον εἰς τὴν καρδίαν πόνον,
 Αἰσθημα τὶ παρόμοιον μὲ συνειδότος τύψιν,
 "Ὅταν ἀφίνω στεναγμὸν δι' ἄλλην, ξένην θλιψίν.
 Θαρρῶ, πῶς ὅσα δάκρυα εἰς ἄλλον τάφον δίδω,
 Τὰ κλέπτω ἐκ τῆς μνήμης του καὶ ἀδελφὸν προδίδω. . . .
 "ὦ, ναί· ἀλλ' ὅμως ἀκλαυστον τὸν φίλον μου δὲν θέλω·
 Δὲν θέλω ἄλλον στεναγμὸν καὶ δάκρυ ξένον ῥέον·
 'Ἐπὶ στιγμὴν τὸν πόνον μου βιαίως καταστέλλω
 Καὶ Μοῦσαν φίλην, γινώριμον θ' ἀκούσῃ τελευταῖον!
 Παιδίον τὸν ἐγνώρισα· τοῦ ἀδελφοῦ μου ἦτον
 Καὶ φίλος καὶ συναθλητῆς εἰς εὐγενῆ ἀγῶνα·
 Κατὰ τῶν ξένων Βαυαρῶν ἠνοῦτο ἡ φωνή των

'Αδελφωμέν' εἰς τὸν αὐτὸν ἐπάνω προμαχῶνα !
 "Ἐζων ὁμοῦ κ' ὑπνώττουσι νεκροὶ ἐγγὺς εἰσέτι.
 "Α, ἦσαν ἄλλοι οἱ καιροὶ ἐκείνοι καὶ τὰ ἔτη !
 Καὶ νῦν, ὁπότε γενεὰ ἐπῆλθε ξένη, ἄλλη,
 "Οτ' ἔθαψε πᾶν αἰσθημα ἀχάριστος κιθάλη
 Κ' εἶν' ἐπιτύμβιον νεκρῶν περιφανῶν ἢ Λήθη,
 Κἂν ἄλλων χρόνων ὀφθαλμοὶ ἄς κλαύσωσι καὶ στήθη !
 Οἴμοι· τὸ πᾶν μᾶς ἄφησεν· ἡ χώρα τῶν ἀνθῶων,
 Τῆς Μούσης ἢ βασιλίσσα κατηρημώθη πλέον·
 'Ωρφάνευσε τοῦ Παρνασσοῦ τὸ ἄλσος· ἐξηράνθη·
 "Ἐπαυσε δάφνας νὰ γεννᾷ ὡς ἄλλοτε καὶ ἄνη
 Καὶ μάτην ἔνδακρυς ζητῶ κάμμιαν ἀηδόνα.
 Φεῦ· ἀηδόνες ψάλλουσιν εἰς ξένον Ἑλικῶνα...
 Αἰ ἰδικαὶ μας ἔκλεισαν τὸν ὀφθαλμὸν μὲ πόνον.
 Εἰς δὲν ὑπῆρχε δι' αὐτὰς νὰ τὰς στεγάζῃ κλάδος,
 Κ' ἐξέπνευσαν δι' ἔλλειψιν ὀλίγου ἄρτου μόνον,
 Δι' ἔλλειψιν ἐμπνεύσεως, δι' ἔλλειψιν Ἑλλάδος...
 Καλλίτερα· τὸ ἄσμα τῶν εἰς τᾶλση μας τί θέλει ;
 'Εσύγχυζον τὰ ἔργα μας μὲ τᾶσκοπὰ τῶν μέλη...
 Δὲν εἶναι πλέον ἢ Ἑλλάς τοῦ Φλέσσα καὶ τοῦ Ῥήγα.
 'Αρκοῦν συλλαλητήρια ὑψούμενα ὀλίγα
 Διὰ ν' ἀνάπτουν τὰς ψυχὰς· τὰς ἀντικαθιστῶσι
 Τόσων συλλόγων βήματα, καὶ ῥήτορές μας τόσοι !

.
 Τὸ ἔθνος ἀνδρωθὲν χωρεῖ μετὰ τῶν νέων χρόνων·
 Οὐχὶ μὲ ἄσμα ποιητῶν ὡς πρὶν καὶ ἀηδόνων·
 "Ἦδη προβαίνει ἤρεμον ὡς μύρμηξ· δὲν προτρέχει
 Καὶ ἀλγεβραν εἰς τὴν ὁδὸν ἀντὶ Τυρταίου ἔχει...
 Οἱ ποιηταί, ἡμιτελῆ καὶ ἄλλων χρόνων ὄντα,
 Νοθεῖ ἀνθρώπου καὶ σκιᾶς, δραπεταὶ τῶν μνημάτων,
 Καιρὸς νὰ λείψουν· τί ζητοῦν νεκροὶ εἰς κόσμον ζῶντα ;
 Θέλομεν ἄρτον... περιττὸν τὸ ἄσμα τῶν ἁσμάτων !
 Καὶ χύνουν, ὄχι, ἔχυσαν, σταγόνα πρὸς σταγόνα
 Τὸ νέκταρ· ἄρτου τμήματα μεγάλα θέλουν μόνα·
 Τὸ σῶμα δὲν παχύνουσι μὲ τὰς μολπὰς ἐκείνοι·
 'Ο ἄφρων μόνον τὸν ἄφρον τοῦ νέκταρος ἄς πίνη !
 Φεῦ, εἰς τὰ ἔθνη ἅτινα τὸν ἄρτον δὲν ἐμβάπτουν

Εἰς νέκταρ, ἀλλὰ τρέφουσιν ἀβρῶς τὸ σῶμα μόνον,
 Ἄτινα κύπτουν πρὸς τὴν γῆν καὶ χῶμα, χῶμα σκάπτουν,
 Χωρὶς νὰ τὸ ποτίζωσι καὶ μ' ὕδωρ ζωογόνον...
 Πῶ εἶναι ἡ ποιητικὴ Πλειάς μας ἤδη; τῶμμα
 Εἰς, εἰς τῶν Βάρδων ἔκλεισεν ὑπὸ τὸ μαῦρον χῶμα·
 Ἔφυγε μὲ τὸ πρῶτόν του ὁ Βάλαθάνης ἄσμα·
 Νῦν ὁ Παπαρρηγόπουλος ρεμβάζ' εἰς τάφου χάσμα
 Καὶ σκέπτεται κ' ὑπὸ τὴν γῆν· τὸν ψάλτην τῶν *Κυμάτων*
 Τὰ κύματά του ἔσυραν εἰς πέλαγος μνημάτων·
 Ὁ Καρασούτσας, ὁ καλὸς Τερτσέτης ἐκοιμήθη·
 Ὁ Τανταλίδης ἔκλεισε τὸ εὐχαρί του στόμα,
 Τῆς μνήμης τόσους φαινοὺς ἀστέρας σέκει Λήθη·
 Νιόβ' ἡ Μοῦσα ἔγεινε καὶ πᾶσ' ἀκτίς μας χῶμα!
 Φεῦ, τοὺς ἠρνήθη ἐποχή, μόνον ἡμῶν ἀξία·
 Μᾶς ἄφησεν ἡ δίδυμος τῶν Σούτσων ἀρμονία·
 Ὁ Ζαλακώστας κατηφῆς εἰς φέρετρον κοιμάται,
 Τοῦ Σολωμοῦ ὁ ἀετὸς εἰς σύννεφα πλανᾶται....
 Τῆς λύρας ὁ Ἄρματωλός, ἐκεῖ, εἰς τὴν Λευκάδα,
 Βλέπει νεκρὸς εἰς ὄνειρον τὸ Σοῦλί του Ἑλλάδα
 Καὶ στεναγμῶν ἐπώδυνον ἀφήσας χθὲς ἀκόμα,
 Ὁ ἀδελφός μου ἔκλεισε τὰ κτινοβόλον ὄμμα!

Ἐκ τῆς χρυσῆς Πλειάδος μας εἰς ἔζη ἔτι μόνον·
 Εἰς, ἄλλων χρόνων ἀνθηρῶν μύρον ἀβρὸν σκορπιζων,
 Ὁρατοὺς ἀναχρονισμὸς ἐπὶ ἀσχήμενων χρόνων·
 Ἄνθος χειμῶνος εὐσομὸν τὸ ἔαρ ἐνθυμίζον.
 Ἔζη; φεῦ, ὄχι· σήμερον τίς ζῆ; καὶ τίς ἀστέρος
 Φῶς ἔχων εἰς τὸ μέτωπον, μαρμαρυγὴν εἰς τῶμμα
 Νὰ ζήσῃ δύνατ' ἀληθῶς; τὰ ὕψη τοῦ αἰθέρος
 Αἱ ὄρνεις θέλουν τοῦ Διός· οἱ σκώληκες, γῆς χῶμα...
 Εἰς ἔτι ἔζη· πλὴν ὠχρὸς, μ' ἐσταυρωμένας χεῖρας,
 Τοξότης ὄρφανὸς βελῶν, μολπὴ θραυσθείσης λύρας,
 Ἄσμα βωβόν, ἄλλων καιρῶν καὶ ἡμερῶν ὠραίων·
 Ὁ Ὀρφανίδης· ἀλλ' οὐχὶ ὁ Ὀρφανίδης πλέον!
 Ἄ, εἶν' ὁ χρόνος πάντοτε ὁ ἴδιος· πλὴν χρόνος

Εἶναι κ' ἡ νύξ ἡ ζοφερὰ καὶ ἡ αὐγὴ συγχρόνως·
 Κ' αἱ δύο δρόσον ῥίπτουσιν ἐπὶ τὰ σώματά μας,
 Ἄλλ' εἶναι τῆς νυκτός, σταγῶν, καὶ τῆς αὐγῆς, ἀδάμας!
 Κ' ἐκεῖνος ἦτον ὁ αὐτός· ἀλλ' ὅμως ἡ ζωὴ του
 Ἦτο νεκρά· ἔζη ἐκτὸς τοῦ τάφου μάτην ἔτι·
 Τὸ σῶμα ἔμενεν ἐδῶ κ' ἐπάνω ἡ ψυχὴ του·
 Δὲν ζῆ εἰς τὰς ἡμέρας μας ὁ ζήσας ἄλλα ἔτη!
 Ἄφ' ἧς στιγμῆς εἶδεν ὠχρὰν τοῦ ἔθνους τὴν ἐλπίδα,
 Τὴν μόλις ἀνατείλασαν πρωῶν νυκτωμένην
 Καὶ μητροκτόνον μάχαιραν κτυπῶσαν τὴν Πατρίδα,
 Τὴν κεφαλὴν του ἔκλινεν ὁ ψάλτης τεθλιμμένην
 Καὶ ἀπεσύρθη ἄφωνος τὴν λύραν του συντρίψας,
 Μακρὰν του καὶ τὰ βέλη του καὶ τὴν φαρέτραν ῥίψας.
 Μάτην θὰ ἔψαλλεν· οὐδεὶς, οὐδεὶς τῶν μαινομένων,
 Μέσφ' ἐρίδων καὶ κραυγῶν κομμάτων μαχομένων,
 Θὰ ἔστρεφε τὴν κεφαλὴν ν' ἀκούσῃ φροῦδον ἄσμα·
 Τὰ πάντα τότε,—ὡς καὶ νῦν,—ἐν μέγα ἦσαν χάσμα
 Καὶ μάτην πάλιν ὁ καλὸς θὰ ἐπληττε Τοξότης·
 Τίς ἦτο πλέον δίκαιος, τίς ἦτον ὁ προδότης,
 Εἰς ποῖον μέρος νὰ στραφῆ καὶ βέλος ποῦ ν' ἀφήσῃ;
 Ὅπου ἐκτύπα ἤθελε τὸ ἔθνος του κτυπήσει...
 Ἦρχιζον τότε πρότυπον Ἀνατολῆς νὰ ἦναι
 Ὡς ἦδη τὰς θαυμάζομεν, αἱ ἄλλοτε Ἀθῆναι!

Δακρύων, ἔφυγε μακρὰν ἐρίδων ἔθνοκτόνων
 Κ' εἰσίγησε τὸν ὀφθαλμὸν ἐπάνω ἀνυψῶνων
 Καὶ δὲν ἠνοίχθη ἔκτοτε τῆς Μούσης του τὸ στόμα·
 Καὶ ἀρνηθεὶς τὰ ὄνειρα τῆς δόξης καὶ τῆς φήμης,
 Δὲν ἔψαλλε, δὲν ἄφινε πικρὸν, ἀστράπττον σκῶμμα,
 Ἄλλ' ἀναβάς εἰς τὸ τραχὺ βουνὸν τῆς ἐπιστήμης,
 Παρήτησε τὸν Παρνασσὸν κ' ἠσπάσθη τὴν Χλωρίδα·
 Πλὴν πάλιν στίχους ἔγραφεν· ἀλλ' ὄχι μὲ γραφίδα
 Ἄλλὰ μὲ ἄνθη εὖσομα, μὲ ἴα καὶ μὲ κρίνα,
 Κ' ἦσαν αὐτὰ τὸ ἄσματά του, οἱ στίχοι του ἐκεῖνα.
 Καὶ λήθην εὗρισκε συζῶν μετὰ παιδρῶν ἀνθέων,
 Εἰς πεδιάδας χλοερὰς ἢ ἄνω τῶν ὀρέων·

Πατρίς του τάνθη ἔγειναν καὶ μήτηρ του ἡ φύσις·
Ν' ἀναπαυθῆ ἐπέστρεφεν εἰς τὴν αὐγὴν ἢ δύσις !

E

Ἄλλ' εἶναι, εἶναι πάντοτε ὁ ἀπηγορευμένος

Καρπὸς ἢ εὐτυχία·

Αὐγὴν τινα, πρὸς ἄγνωστον βοτάνην κεκλιμένος,

Ἔτεινε χεῖρα εἰς αὐτήν, ὁπότε αἰφνιδία

Τῷ ἤλθε ζάλη· κεραυνὸς κατέπεσεν ἀψόφως

Κ' ἐχύθη κ' εἰς τὸ ὄμμα του καὶ εἰς τὸν νοῦν του ζόφος....

Τὸ πῦρ ἀκτίνα ἔσβησεν· ἡ λάμψις λάμψιν ἄλλην

Καὶ δολοφόνος κεραυνὸς τὸν ἄφησεν αἰθάλην.

Ἄλλ' ὄχι, ὄχι καὶ νεκρὸν· τὸν νοῦν του, τοῦτο μόνον,

Ἄπλωσ τὸν νοῦν του ἔφλεξε τὸ πῦρ τὸ φωτοκτόνον !

Φεῦ, δὲν τον ἐθανάτωσεν· ἀφῆκεν ἀμειλίκτως

Τὰ ῥάκη ὅλα τῆς ζωῆς, φλογίσας τὴν πορφύραν·

Ἄς λέγουν ὅ,τι θέλουσιν· ὑπάρχει ἔτι οἶκτος,

Δὲν ἔκλεισεν ἡ Πρόνοια τὴν εὐσπλαγχνὸν τῆς θύραν !

Ἔ, νὰ τὴν κλείσῃ ἤθελον· αἰῶνια νὰ κλείσῃ

Καὶ μόνους μὲ τὴν Μοῖρὰν μας ἐδῶ νὰ μᾶς ἀφήσῃ·

Ἄς παύσωσι τῆς μητρειαῖς αἰ καίουσαι θωπεῖαι·

Ἐπάρχουν εἰς τὸν οὐρανὸν ἐπάνω εὐσπλαγχναίαι

Τόσον ὠμαί, καὶ κεραυνοὶ τοιοῦτων δωρημάτων,

Ἔσπε καὶ ἡ ἀμειλίκτος καρδία τῶν τεράτων

Θὰ ἔφριπτεν ἀκόμα·

Ἐγώ, ἐγώ, εἴμ' ἄνθρωπος· σκώληξ, ὀλίγον χῶμα·

Ἄλλὰ τὴν γενναϊότητα τὴν θεῖαν δὲν θὰ εἶχον·

Εἰς ὄντα τόσον δυστυχῆ νὰ δώσω δὲν θ' ἀντεῖχον

Ἄσα προσφέρει τούρανῳ φρικώδης γενναϊότης !

Σύγγνωθι, ἀκατάληπτος, ἀπέραντος θεότης·

Σύγγνωθι, γρῖφε ἄγιε, αἰνιγμα ζόφου· τρέμων

Σὲ βλασφημῶ· πλὴν βλασφημεῖ τοῦ πόνου μου ὁ δαίμων.

Ἔ, ναί· πλὴν μάτην Σὲ ζητεῖ πᾶν ὅ,τι φῶς καλεῖται·

Ἄ δρόμος Σου ὁ σκοτεινὸς εἰς τὰ ἐρέβη κεῖται !

.....
Οὐαὶ εἰς Σέ, τὴν ἔχουσαν τσοαύτας ἀξιώσεις

Ἄπειρου ἀγαθότητος, δικαιοσύνης τόσης·
 Εἰς Σέ, ἥτις ὡς λέγουσιν οἱ λάτρεις σου, ἀκόμα
 Διὰ τὸ φύλλον μεριμνᾷς τὸ πίπτον εἰς τὸ χῶμα...
 Οὐαί, ἐὰν τὸ δράμα μας ἐδῶ θὰ λήξῃ ὄλον·
 Ἄν δὲν ἀνοίξῃς ἕξαφνα αὐλαίαν φωτοβόλον
 Πέραν τοῦ μνήματος, ἐκεῖ, εἰς τούραν τοῦ δῶμα·
 Ἄν εἰς δευτέραν ὑπαρξῆν δὲν ἀνοιχθῇ πᾶν ὄμμα
 Καὶ εἰς τὴν κόνιν μας ζωὴν δὲν δώσης νέαν πάλιν!
 Ἄλλ' ὄχι, Πλάστα, ὡς αὐτήν· ἀλλ' ἄλλην, πάντη ἄλλην...

Γ'

Τὸν ἐνθυμοῦμαι ἄλλοτε εἰς παρελθόντα ἔτι·
 Ἦμην ἀκόμη ἔφηβος· οὐχί, παιδίον ἔτι
 Κ' ἐκεῖνος ἐντελής ἀνὴρ, ἀκμαῖος· ἔχων κῦμα
 Θυέλλης εἰς τὰ στήθη του, ἀνέμους εἰς τὸ βῆμα·
 Παντοῦ, εἰς ὅλα ἔβλεπε φαιδρότητα μεγάλην·
 Φαιδρὸς εἰς τὸ συμπόσιον, φαιδρὸς καὶ εἰς τὴν πάλην
 Κ' ἐλεύθερος κ' εἰς τὴν εἰρκτήν· τὸ πτερωτόν του βέλος
 Ἀντήχει, ἀλλ' ὁ συριγμὸς κ' ἐκεῖνος ἦτο γέλως ...
 Ἐκτύπα καὶ τὸ βέλος του, ἐκτύπα καὶ τὸ σκῶμμα·
 Ἀλλὰ ἐμεταβάλλετο ἐνίοτε εἰς θρήνον·
 Πολλάκις δάκρυ ἔβλεπες εἰς τὸ φαιδρὸν τοῦ ὄμμα·
 Δὲν μειδιῶσι πάντοτε τὰ χεῖλη τῶν Ἑλλήνων.
 Εἶναι κ' ἡ εὐθυμία των θυγάτηρ τῶν δακρῶν·
 Προνομιούχους ἀληθῶς τοὺς ἔπλασσε τὸ Θεῖον,
 Ἄλλ' εἶτα μεταμεληθέν, τὴν θελκτικὴν των χώραν,
 Τῶν Ἐένων τὴν κατέστησε καὶ τῶν Τυράνων λείαν
 Καὶ δὲν ἐγάλασε ποτὲ τὸ ἔθνος μίαν ὥραν...
 Πολλάκις κύπτων ἔγραφε τὸν Γιώταρ μ' εὐθυμίαν,
 Ἄλλ' αἴφνης μὲ τὸν κάλαμον τὸν ἴδιον ἐκεῖνον,
 Τὴν Χίον Δούλην ἔγραφε, τὴν κεφαλήν του κλίνων,
 Καὶ ὁ καιρὸς διήρχετο μὲ πόθους καὶ μ' ἐλπίδας
 Καὶ μ' ὄνειρα ἐκπνέων·
 Ὅτε φαιδρὸς, ἀνέφελος, ὅτε μὲ καταγιγίδας·
 Ἦτο τὸ ἔθνος ποταμὸς θολός, ἀλλ' ὅμως ῥέων,
 Βρέχων μὲ ὕδατα γοργὰ καὶ κύματα ὀργίλα,

Δαφνῶν καὶ μύρτων φύλλα·
 Δὲν ἦτο τότε ποταμός, ὡς νῦν ξηρὸς ὑδάτων,
 Ἄλλὰ γοργός, ἀτίθασσος, μετὰ σφοδρῶν κυμάτων.
 Ἦκουες κύκνους πέριξ του, παιᾶνας, ἀηδόνες
 Καὶ ἀετῶν πετερυγίσμα ἐπάνω εἰς δαφνῶνας·
 Νωπὸν ἀπὸ τὸν πόλεμον τὸ ἔθνος ἦτο τότε,
 Καὶ ἦσαν καὶ οἱ κάλαμοι καὶ τᾶσμα στρατιῶται·
 Τὸ σκάφος μας διήρχετο εἰς κύματα σκοπέλων,
 Εἶχομεν μόλις ἐνεστώς, ἀλλ' εἶχομεν τὸ μέλλον·
 Τσαροῦχι μᾶς ἐπτέρωνε κ' εἰς μελανὰς θυέλλας,
 Νὰ κυματίζουν ἔβλεπες ἀκόμη φουστανέλλας.
 Εἶφος καμπύλον ἔλαμπε παντοῦ εἰς κάθε δρόμον
 Καὶ ἀνεμίζετο λευκὴ φλοκάτα εἰς τὸν ὦμον!
 Ἔζη, ἐσφρίγα, ἤστραπτε τὸ ἔθνος τοῦ ἀγῶνος,
 Μ' ἀκτινοβόλα ὄμματα αὐγὴν καὶ φῶς γεμάτα·
 Διεσταυροῦντο ἀετοὶ καὶ λέοντες συγχρόνως,
 Δελφίνες κυματόβρεχτοι, βουνῶν καπετανάτα!
 Οἱ Βούλγαροι ἐντρέποντο νὰ εἶπουν τίνες εἶναι·
 Οὐδ' οἱ Ῥωμοῦνοι ἀνωθεν ὑψοῦντο τοῦ βορβόρου·
 Ἔστρεφον πάντες εἰς ἡμᾶς· δὲν ἦσαν αἱ Ἀθηναί
 Ἐδρ' ἀληθής· ἀλλὰ ἀρχή, προάστειον Βοσπόρου ...
 Κ' ἐχθροὶ καὶ φίλοι πρὸς ἡμᾶς ἠτένιζον ἐπίσης
 Καὶ χάριν τῆς εὐνοίας μας ἐμάχετο ἡ Δύσις.
 ὦ, τὴν ἀραϊὰν ἐποχὴν, τὰ τιμημένα ἔτη,
 Τῆς Λαύρας τὴν ἀνταύγειαν· τὴν ἐνθυμοῦμαι ἔτι·
 Παῖς ἦμην τότε, πλὴν ἀνὴρ ἐκαθιστώμην, πνέων
 Ἄερα ἐξερχόμενον ἀπὸ λεόντων στῆθος·
 Τὴν Ἰλιάδα ἔβλεπον, εἰς ἄλλον κόσμον νέον,
 Εἰς τοῦ Νικήτα τὴν μορφήν, τοῦ Μπότσαρη τὸ ἦθος!
 Ἄλλὰ ... σιγὴ, μὴ τὴν Σχολὴν ταράζωμεν τὴν νέαν,
 Μὲ τοῦ Μαρτίου τῶνομα, τῆς Λαύρας τὴν Σημαϊάν·
 Ἔχει τὰ νεῦρά της πολὺ λεπτὰ ἡ Δεσποσύνη
 Καὶ τίς μωρὸς ὑστερικὴν κυρίαν παροξύνει ;...
 ὦ, δὲν θὰ κακουργήσωμεν καὶ σήμερον ὡς πρῶτα·
 Εἶναι γνωστά· γνωρίζομεν τῆς ἐποχῆς τὰ ὦτα...
 Ἄλλὰ ὑπῆρξεν ἐποχὴ, ὅποτε τῶνομά των,
 Ἦτο διὰ τὸν Ἕλληνα τὸ ἄσμα τῶν ἀσμάτων!

Μ' αὐτὰ καὶ μόνον ἤμεθα τὸ μέλλον· καὶ μ' ἐκεῖνα
 Ἡ Δύσις μᾶς ὠνόμαζεν Ἀνατολῆς ἀκτῖνα.
 Αὐτὰ ἐξύμνει κ' ἡ χρυσοῦ Πλειὰς τῶν ποιητῶν μας·
 Τὰ βάρβαρα ὀνόματα τοῦ Τούσσα, τοῦ Μιχοῦλη
 Κ' ἤνοιγον οἱ κακαίσθητοι τὸ μέλλον σταδίον μας,
 Μὲ τὰ τσαπράζια τῶν Κλεφτῶν, τὴν Κλείσοβαν, τὸ Σοῦλι !
 Δὲν ἤξευρον καθὼς ἡμεῖς νὰ γράφωσιν ἐκεῖνοι·
 Δὲν ἦτο καταλήξεως ἡ ἔμπνευσις των θήρα,
 Δὲν ἔγραφον πῶς μειδιᾷ ἢ πῶς κεντᾷ ἐκεῖνη·
 Ἀλλὰ, ὡς ἀπὸ κάλυκος ἐξέρχονται τὰ μύρα,
 Ἐξήρχετο τὸ ἄσμα των θερμὸν ἐκ τῆς καρδίας,
 Μυρῶνον μάχας, μνήματα μεγάλα καὶ θυσίας.
 Οὐχί, δὲν ἐπιτρέπεται, οὐχί, ποτὲ δὲν πρέπει,
 Ἐνῶ ἡ μήτηρ σου πεινᾷ φαιδρὰ νὰ γράφῃς ἔπη,
 Διὰ βοστρύχους μέλανας οὖς Ζέφυρος κυμαίνει
 Κ' ἐκεῖνη ἄρτον ἄσιτος ἐκ σοῦ νὰ περιμένῃ...
 Ναί· ἔψαλλ' ὁ Χριστόπουλος ὅτ' ἡ Ἑλλάς ἐπεινά,
 Ἀλλ' ἦσαν Ἀνακρέοντος ἀντιγραφὴ ἐκεῖνα...
 Ὅχι· δὲν ἦσαν ἔμπνευσις οἱ θελκτικοὶ του στίχοι,
 Ἀλλ' ἄλλων χρόνων καὶ χαρᾶς ἐπανελθόντες ἦχοι !
 Δὸς ἄρτον πρῶτον τῆς μητρὸς, ἔσο υἱὸς τὸ πρῶτον
 Κ' ἔπειτα παιῖζε, γέλασε μετὰ φαιδρῶν ἐρώτων
 Καὶ γράψε ὅ,τι ζωηρὰν νεότητα φαιδρύνει·
 Ἔτι καὶ πῶς πτερνίζεται μελωδικῶς ἐκεῖνη...
 Συγγνώμην, παραφέρεται ὁ βύχιός μου πόνος·
 Τί θέλετε ; μ' ἀνάθρεψε τὸ δάκρυ καὶ ὁ στόνος·
 Ἡ ζοφωμένη Μοῦσά μου εἰς ὅλα πένθος βλέπει
 Καὶ φεύγει τὸ μειδιάμα καὶ δὲν το ἐπιτρέπει !

.....
 Ὡ, ναί· ἀλλ' ἦσαν Ποιηταὶ οἱ κοιμηθέντες ἄλλοι·
 Υἱοὶ τὸ πρῶτον· ἀετοὶ καὶ μέλος ἀηδόνων·
 Διὰ τὸν ἄρτον τῆς Μητρὸς ἐκεῖνοι εἶχον ψάλει
 Καὶ ψάλλοντες ἐμάχοντο ἐπάνω προμαχώνων.
 Τὸ ἄσμα των ἐξ ἔθνικῆς ἐξήρχετο φαρέτρης·
 Ὁ Ὀρφανίδης ἔγραφε μὲ βέλη τὸν Τοξότην·
 Τὸν Πύργον ἐνεπνέετο κ' ἐρρέμβαζε τῆς Πέτρας·
 Τὸ βέλος εἶχον κάλυμον καὶ χάρτην τὸν προδότην.

Ἄλλα ὁ χρόνος ἔφυγε συμπαρασύρων ὅλα
 Καὶ ἄνθη τόσα ἔσβισαν ἐλπίδων μυροβόλα·
 Καὶ ποῖος τοῦ Πολιτισμοῦ Βανδαλισμός! τὸ μύρον,
 Τὸν μαργαρίτην ρίπτουσι τοῦ κόσμου εἰς τὸν χοῖρον!
 Ἐφθόνησαν τὸ ἔαρ μας ὀμίχλαι φθινοπώρου
 Καὶ διαδέχετ' ἀετὸν τὸ θρέμμα τοῦ βορβόρου...
 Ἡ Δύσις ἄς ἀγάλλεται, ἄς χαίρη ὅσον θέλη,
 Πλὴν τὴν μωρὰν τῆς κεφαλῆν νὰ τὴν κτυπήσῃ μέλλει·
 Ὡ, δὲν ἐδολοφόνησε τὸ Ἔθνος ἡμῶν μόνον·
 Ἐπλήξεν ἔτι ἑαυτὴν μὲ χεῖρα αὐτοκτόνον.

Z

Ἄλλ' ὅμως πατριωτισμοῦ μ' ἀφήρπασεν ὀδύνη·
 Μὲ παρασύρει ἄκοντα κ' ἐκείνου μὲ μακρύνει·
 Καλλίτερα· δὲν δύναμαι, δὲν θέλω νὰ ἐγείρω
 Τὴν χεῖρά μου, καὶ ἀσεβῶς τὸ κάλυμμα νὰ σύρω·
 Δὲν θὰ σᾶς δεῖξω τὴν μορφὴν τοῦ ψάλτου μου, ὅποιαν
 Νόσου κατέστησ' Ἐρινύς· τὸ πρὶν γοργόν του ὄμμα,
 Ἀκίνητον, ἄνευ νοός, χωρὶς ἀκτῖνα μίαν
 Καὶ ἠλιθίως ἄφωνον, τὸ φαινόν του στόμα...
 Ναί· νὰ θρηνήσω ἀσθενῶ τὰ ζοφερά του ἔτη·
 Ὑπάρχουσι μαρτύρια καὶ μαρτυριῶν ἔτι
 Ἀνώτερα· ἀπαίσια καὶ ἱερά συγχρόνως·
 Ἀλλοίμονον· καὶ εἰδεχθεῖς μᾶς καθιστᾷ ὁ πόνος!
 Τὸ φῶς ἀφίνω πάλιν φῶς· τὴν ὄψιν του, ὁμοίαν
 Ἐὖν στίχων του· ἄνευ νεφῶν πρωϊᾶν τὴν πρωϊᾶν.
 Φέρετε ἄνθη, φέρετε νὰ στέψωμεν μνημεῖα
 Ἀθάνατα, τῶν Βάρδων μας τὸ πικραμένον χῶμα·
 Ἄς συνενώσῃ τὴν μολπὴν ἀνθέων εὐωδία
 Καὶ δότε, δότε εἰς αὐτοὺς τὴν ῥοδοδάφνην στρῶμα.
 Εἶν' ἐδικαί των, κτῆμά των· τῆς λύρας των τὸ γέρας·
 Αἱ δάφναι, δάφνην θέλουσιν· αἱ πτέρυγες αἰθέρας.
 Δότε τους πεύκας ὀρεινάς, πλατάνους Ἐλικῶνος,
 Βωμὸς νὰ γείνη καὶ ἀνθῶν ὁ τάφος των συγχρόνως.
 Φέρετε ἄνθη· ἀκριβὰ δὲν εἶναι· καθ' ἡμέραν
 Μὲ ἀνθοδέσμας ραίνετε ξένης σκηνῆς ἑταίρα...

Ναί, ἀνθ' εἰς ἀνθη δώσατε καὶ μύρα εἰς τὰ μύρα·
 Μὲ χῶμα δὲν καλύπτεται τῶν Ποιητῶν ἡ λύρα!
 Μ' ὕδωρ Βοσπόρου δροσερόν, μὲ Σαλαμῖνος κύμα
 ῥαντίσατε τῶν Σούτσων μας τὴν γῆν τὴν μυροβόλον·
 Θερίσατε τοῦ Παρνασσοῦ τὰς δάφνας, καὶ τὸ μνήμα,
 Τοῦ ἀπεράντου Σολωμοῦ σκεπάσατέ το ὄλον!
 Μὴ ὀρφανὰ ἀφίνετε τὰ μνήματα ἐκείνων,
 Μυρώνάτέ τα μὲ κισσόν, μὲ μύρτον καὶ μὲ κρίνον.
 Ἀγρίων δρῶν χαρίσατε τῆς Κιάφας τοῦ ἀκόμα

Εἰς τὸν Βαλαωρίτην

Κ' εἰς τὰδελφοῦ μου στήσατε τὸ περιμένον χῶμα,
 Ἐλάτην αἰματόβρεκτον ἀπὸ τὸν Ψηλορίτην!
 Ἀπὸ τὸν ἅγιον Μηνᾶν τῆς Χίου, ἐὰν μὲν
 Λίθος κἀνεῖς, τὸν ψάλτην τῆς σκεπάσατε μ' ἐκεῖνον·
 Ἄ, λύρας καλλιτέρας τῶν τὸ ἔθνος περιμένει·
 Ἔρχεται μέλλον ἔμπλεων ποιητικῶν ἀκτίνων,
 Μεγάλαι δάφναι· πλὴν αὐτάς, αὐτάς θὰ ἐλαττώνη
 Καιρὸς ἰσοπεδώσεως, πεζοί, χιόνος χρόνοι·
 Ἄ, δὲν θὰ ἔχ' ἡ λύρα τῶν ἐρέβη καὶ ἀστέρων·
 Σεισμοὺς κ' αἰθρίας, θύελλαν τῶν παρελθόντων χρόνων·
 Τὴν ποίησιν τῆς Πίστεως, τῆς Λαύρας τὰς ἡμέρας,
 Ἄλλ' οὐρανὸν ἀνευ νεφῶν, ἄλλ' ἄσμα χωρὶς στόνον.
 Ὅταν τὴν λύραν πένθιμος χορδὴ ἐγκαταλίπη,
 Ἀπὸ τὸ πλαίσιον εἰκῶν τοῦ Ῥαφαήλου λείπει.
 Ναί, μάτην περιμένομεν· ὁ γέρων κόσμος πλέον,
 Δὲν ἔχει τί ὡς ἄλλοτε νὰ μᾶς προσφέρῃ νέον.
 Ἀπέθανεν ἡ Ποίησις ἢ ἀποθνήσκει μᾶλλον·
 Δὲν θὰ ἰδῶμεν Ὅμηρον, Σαπφῶ, Σαικισπῆρον ἄλλον.
 Ἡ Μοῦσα θέλει ὄνειρα, ἐλπίδας, πλάνους θέλει·
 Φῶς μέγα· πλὴν τὴν λάμψιν τοῦ νὰ σκέπη καὶ νεφέλη.
 Θέλει νὰ ζῆ, νὰ τρέφεται μὲ μύθους τῆς Ἐστίας,
 Μὲ παραδόσεων σιγᾶς καὶ λάμψιν ἱστορίας·
 Νὰ ἦναι πτέρυξ ἀετοῦ πλὴν καὶ στρουθοῦ συγχρόνως·

Καὶ παῖς καὶ Πλάτων ἔτι

Καὶ Γολγοθᾶς καὶ Ὀλυμπος μὲ δάφνας Ἐλικῶνος!
 Ἄλλ' οἴμοι· ἔφθασαν καιροί, ἄλλ' οἴμοι, φθάνουν ἔτη,
 Ἄτινα τὴν ἐκπνεύσαν θὰ σβίσεισι λυχίναν

Καὶ δὲν θὰ ἔχη ἡ ζωὴ ἀκτῖνα πλέον μίαν !

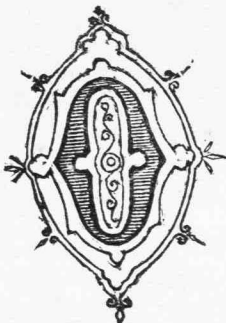
.....
 Τὸ τελευταῖον ἄνθος μου, νεκροὶ μου, ἤδη ρίπτω·
 Τὸν μαῦρόν σας φιλῶ Σταυρόν καὶ τεθλιμμένους κύπτω.
 Ἔτι μικρὸν καὶ ἔρχεται εἰς ἀδελφὸς ἀκόμα,
 Τὸ ῥόκος τῆς πορφύρας Σας εἰς τάνθηρόν σας χῶμα.
 «Καλὴν ἐντάμωσιν!» πολὺ ἀκόμη δὲν θ' ἀργήσω·
 Τὸν ἀδελφόν μου ἔρημον καὶ μόνον δὲν θ' ἀφήσω.

(Κατὰ τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1886).

Άλλη εἰς Σταυρόν

Ὁ διαπρεπὴς παρ' ἡμῶν οὐκολόγος καὶ Διευθυντὴς νῦν τῶν Μεταλλουργείων τοῦ Λαυρίου κ. Ἀνδρέας Κορδέλλας, μετὰ πολλῆς προθυμίας ἀνταποκριθεὶς εἰς τὴν ἡμετέραν ἰδίαν παράκλησιν, τιμᾷ τὸ πρῶτον ἤδη τὰς στήλας τοῦ παρόντος τόμου τοῦ ἡμετέρου ἔργου διὰ τῆς ἀποτολῆς τοῦ κατωτέρω δημοσιευμένου ὠραιστάτου καὶ ἱκανῶς ἐνδιαφέροντος ἄρθρου. Ἡ Ποικίλη Στοὰ τόσον πολυτίμως τιμωμένη διὰ τῆς διακεκριμένης συνεργασίας τοῦ κ. Ἀ. Κορδέλλα ἐνόμισεν εὐλογον, ὑπηρετοῦσα πρὸ παντὸς τὸν ἀληθῆ σκοπὸν τῆς ἐκδόσεως αὐτῆς, καὶ διερμηνεύουσα τὴν ἔφασιν παντὸς Ἑλλήνος, τιμῶντος τὴν ἀληθῆ ἀξίαν, ἵνα ἐκδηλώσῃ τὴν πρὸς τὸν ἔγκριτον τοῦτον ἐπιστήμονα καὶ συγγραφεὰ ἰδιόζουσαν αὐτῆς τιμὴν, νὰ δημοσιεύσῃ ἱκανῶς ἐπιτυχῆ αὐτοῦ εἰκόνα μετὰ καταλλήλου βιογραφίας.

ΤΟ ΒΕΖΟΥΒΙΟΝ, Η ΠΟΜΠΗΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ

νοὺς τοῦ ἀνθρώπου ἐστὶ τὸ ἀληθὲς ἀεικίνητον τὸ διὰ τῶν γενεῶν μεταδιδόμενον φωσφόρον τὸ οὐπω ὑποταχθὲν εἰς τοὺς νόμους τῆς βαρύτητος. Δὲν πκύει οὗτος τῆς ἀνιχνεύσεως τῶν στοιχείων τῆς φύσεως δι' ὧν ὑπερνικᾷ δι' Ἡρακλείου ὄντως δυνάμειος τὰς ἀνωμαλίας τοῦ ἡμετέρου πλανήτου, διαπερᾷ τοὺς ὠκεανούς καὶ τὰ ὄρη καὶ τέμνει τὰς ἠπείρους

Διὰ τοῦ ἀτμοῦ μεταφερόμεθα ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον τῆς ὕφης, ἵνα ἐν βροχαῖ ἴδωμεν καὶ ἀπολαύσωμεν ὅ,τι ἐφ' ὅ-